

højtærede Minister har garanteret for, at der ikke kommer noget ud af det hele, er der ingen Grund til yderligere Drøftelse.

H. Holm: Det ærede Medlem sagde: Hvorfor skal man anvise dem at ordne sig i Valgmenigheder, naar de ville have Indflydelse paa Valget af Præsterne? Jo det er, fordi der slet ikke er anden Maade for Tiden inden for vor kirkelige Ordning, hvorpaa de kunne faa denne Indflydelse. En ganske anden Ting er det, naar vi faa en helt anden Lovordning. Jeg maa derefter gaa ud fra, at det ærede Medlem vil fremlægge et Forslag, der gaar ud paa at give en saadan Komité en Besættelsesret til Kirkerne her i Landet. Naar et saadant Forslag foreligger, kunne vi nærmere diskutere det. I Øjeblikket, vil jeg indrømme det ærede Medlem, er der ikke megen Fornøjelse ved at diskutere denne Sag, som strengt taget slet ikke hører hjemme paa Finansloven. Men jeg forventer, at der kommer til at foreligge et Forslag i den Retning fra det ærede Medlem. Jeg vil afvente det med en vis Interesse, thi jeg kan ikke tænke mig, hvorledes man saaledes kan give en Komité, hvis fremtidige Sammensætning ingen af os har Anelse om, en fast Indstillingsret ikke blot til een men til en hel Række Kirker her i Landet.

Ordføreren (J. C. Christensen): Ja, det er netop om Muligheden af at faa en Lov, det hele drejer sig. For øvrigt vil jeg sige til det ærede Medlem, at han skal ikke vente paa et Lovforslag fra min Side, thi jeg tror, det ikke i Øjeblikket er betimeligt at fremkomme med et saadant. Men jeg vilde ikke ængstes ved, at man fik et Lovforslag ført igennem, som gik ud paa, at hvor der danner sig store Kredse i Byerne, eller hvor det nu er, som selv skaffe deres Præst eller Kirke til Veje, kort sagt selv afholde alle Udgifterne ved Kirkens Drift, og i øvrigt tilhøre Folkekirken, at disse da ogsaa skulde have Ret til at gøre Indstilling om Besættelsen af Præsteembedet for denne Kirke. Det vilde jeg ingen Betænkelighed have ved, og de Betænkeligheder, som det ærede Medlem anførte desangaaende, kunde akkurat lige saa godt nævnes over for en almindelig Præstevalglov som over for det enkelte Tilfælde.

H. Holm: Jeg vilde heller ikke have noget imod, at disse Folk selv bygge Kirken, selv vælge Præsten og ogsaa skaffe sig selv Tilhørere. Men det, jeg har noget

imod, er, at Komitéer skulde danne sig, bygge Kirken, vælge Præsten og saa forlange, at Staten skulde anvise en Del af Folkekirken's Medlemmer, at de skulde benytte Komitéens Kirke som deres Sognekirke og Komitéens Præst som deres Sognepræst.

Hørdum: Foranlediget ved en Udtalelse, som i Gaar kom fra det ærede Medlem for Stubbekøbing (N. J. Larsen), har jeg ønsket at gøre nogle Bemærkninger til Ændringsforslaget under Nr. 241. Det ærede Medlem sagde i Gaar, at hans Stilling i det lille Mindretal var dikteret af hans Medlidenhed, hans humane Følelse over for de øvrige Beboere i det nævnte Kvarter. Jeg maa meget beklage, at det ærede Medlems humane Følelser ere komne paa den Side. Jeg havde hellere set, at de havde været paa de syges Side end hos de raske Mennesker, som bo ude i Rosenvænget, og som fremtidig ville komme til at bo derude. Det havde sikkert ogsaa klædt det ærede Medlem bedre, hvis hans humane Følelse var kommen paa den anden Side. Naar jeg har ønsket Ordet for at gøre nogle Bemærkninger dertil, er det, fordi jeg selv har haft Lejlighed til i halvandet Aar at bo over for det nuværende Lysinstitut og derfor har nogen begrundet Mening om, hvorledes det gaar til, og hvorledes det ser ud. Jeg skal da sige, at jeg aldrig har følt mig krænket eller følt noget uhyggeligt ved at se disse stakkels Patienter komme dér og blive helbredede. Det kan være, at naar man ser de Folk gaa og komme, ihvorvel de have Bandager paa, som ere rene og ordentlige, at eens Følelser da kunne komme noget i Oprør. Det kan være, at man faar en stærk Medfølelse med disse Mennesker, som jo kunne være meget skamferede og se daarlige ud, men det forekommer mig, at det det pinlige heri opvejes ved den Følelse, man faar, naar man ser den hyggelige og omhyggelige Behandlingsmaade, der bliver Patienterne til Del af deres Omgivelser, af Lægerne og de Kvinder, der have med dem at gøre. Det vilde vel ikke være saa farligt, om ogsaa Rosenvængets Beboere fik en saadan Medlidenhedsfølelse. Disse Beboere ere dog hovedsagelig henviste til at bo og leve paa den lyse Side af Samfundet, hvorimod Lupuspatienterne leve paa den anden Side. Jeg synes ikke, det vilde være saa forfærdeligt, om de mere velstillede her i Samfundet en Gang imellem skulde føle nogen Medlidenhed over for disse stakkels Mennesker. Men, som sagt,